

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Έν Ἑλλάδι Δρ. 8
Έν τῇ Ἐξωτερικῇ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθ ἡ ν α ς

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Μαρτίου ἕως 15 προσεχούς Σ(β)αίου 1896· καὶ ἀρκεῖ οἱ αἰτοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα μόνον δηλ. ἑξάμηνον. Οὐδεμίαν συνδρομὴν δύναται νὰ ἀρξίσῃ ἀπὸ ἄλλης ἡμερᾶς παρὰ ἀπὸ τῆς 15 Μαρτίου 1896.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶναι τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τετραετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Δὲν εἶχεν εἰσέτι ὁ ἥλιος εἰσελθεῖν εἰς τὴν δύσιν ὅτε χθὲς μᾶζα ἀνθρώπων μυριάριθμος, ὅτε στρατηγοὶ λαϊκοί, ἀξιωματικοὶ λαϊκοί, συντάγματα στρατοῦ λαϊκά, μουσικὰς ἔχοντα τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ὀλοθυμούς, ἤγαγον εἰς τὸν τάφον, ἐκεῖ εἰς τὴν ἱερὰν τῶν νεκρῶν πόλιν τὸν ἐξοχὸν Ἑλληνα, τὸν ὑπέροχον πολιτευτὴν, ἐκεῖνον ὅστις ἐπὶ δεκαετηρίδας περιέκλεισεν εἰς τὰ στήθη τοὺς παλμούς τοὺς πανελληνίους καὶ εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς πατρικῆς κληρονομίας. Ἐρριπτε τὰς τελευταίας χρυσιζούσας ἀκτῖνας ἵνα θωπεύσῃ τὸν νεκρὸν τοῦ Χαρίλαου Τρικούπη ἀπερχομένου εἰς τὴν αἰώνιον κατοικίαν, ἵνα ἀποξηράνῃ τὰ δάκρυα τοῦ λαοῦ ὅστις ἐν κοπετοῖς καὶ θρήνοις παρηκολούθησε πέραν τῆς γεφύρας τῶν νεκρῶν καὶ σύσσωμος ἐπορεύθη πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἀναπαύσεως, ἵνα ἐνσταλάξῃ παρηγορίαν εἰς τὴν μάρτυρα αὐτοῦ ἀδελφὴν ἣν δὲν θά δυνήθῃ πλέον οὐδεὶς νὰ παρηγορήσῃ· οὐδὲν μεϊδιάμα θά ἀνατείλῃ εἰς τὸ εὐγενὲς αὐτῆς πρόσωπον. Ὅλη ἐκείνη ἡ λαϊκὴ πλήμμυρα, ἥτις κατέκλυσε τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας οἰκίαν, ἥτις προσήλθεν εὐλαβῶς νὰ ἀσπασθῇ τὸν νεκρὸν τοῦ μεγάλου Ἑλλήνου καὶ νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς, δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Τρικούπης ἦτο νεκρός, ἀλλ' ὅτι ἐκοιμάτο, δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ βροντερὴ φωνὴ του δὲν θά ἀκουσθῇ πλέον, ὅτι τὸ ἐπιδητικὸν του βλέμμα ἐσβέσθη αἰωνίως· δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ ὅτι δὲν θά σηκωθῇ πλέον ὁ Τρικούπης νὰ ἀναφωνήσῃ «Ἡ Ἑλλὰς προῦρισται νὰ ζήσῃ καὶ θά ζήσῃ». Ὅποια ὁδὸν συνεῖχε τὴν καρδίαν ὄλων ὅσοι προσήλθον νὰ τὸν ἀσπασθῶσι νεκρὸν! ὅποια δάκρυα δὲν ἐχύθησαν! τίς παρελθὼν πρὸ τοῦ νεκροῦ δὲν ἠσθάνθη τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ἀμέτρου λύπης σπαρασσόμενα; Ἀλλὰ πῶς θά ζήσῃ πλέον ἡ Ἑλλὰς δὲν μᾶς εἶπε διὰ τελευταίαν φωνήν. Ἐπῆρε μαζὺ του τὸ μυστικὸν τῆς ἐλπίδος, τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔθνους, ὅπερ ἐνέκλειεν ἐν τῇ μακροθύμῳ ψυχῇ του. Ὁ Τρικούπης δὲν ὑπάρχει πλέον! Ὁ Τρικούπης ἀπὸ χθὲς ἀναπαύεται τὸν αἰώνιον ὕπνον ὑπὸ τὴν σκιὰν καλλιφύλλων δένδρων. Ἀπὸ τὸν τάφον του δὲν ἐξέρχεται πλέον οὐδεμίαν φωνήν, δὲν ἀκούεται οὐδεὶς βροντερὸς ἤχος, μόνον βαθὺς στεναγμὸς καὶ πόνος ὅτι δὲν ἤξιώθη νὰ ἰδῇ τὴν Ἑλλάδα μεγάλην ὡς τὴν ὠνειρεύθη νὰ ἰδῇ τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις ἀνθηρὰς ὡς τὰς διέπλασσε, νὰ ἰδῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ

μεγαλοπρεπῆ ὡς τὰ ἐσχεδιάσε, νὰ ἰδῇ τοὺς πανελληνίους πόθους ἐκπληρουμένους, τὴν χαρὰν τοῦ λαοῦ συνεχῆ.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

Ἐνῶ ἐν τῇ παναθηναϊκῇ Σταδίῳ αἱ μυριάδες ἀνευφήμουν τοὺς Ὀλυμπιονίκας, μακρὰν, ἐπὶ ξένης γῆς, ἐν δωματίῳ ξενοδοχείου, μὴ ἔχων παρ' αὐτῷ ἢ τὴν ἀδελφὴν, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ πιστὴ κοινωνὸς τῶν μόχθων καὶ τῶν συγκινήσεων τοῦ βίου του, ἐξέπνεεν ἀνὴρ, ὅστις ἤκουσεν ἀπειράκις τὰ αὐτὰ πλήθη, ἀνευφημοῦντα ἐνθουσιωδῶς τὸ ὄνομα του. Ἡ τραγικὴ αὕτη ἀντίθεσις φυσικὸν εἶναι νὰ ἐπιτείνῃ τὸ ἄλγος, ὅπερ γεννᾷ ἐν πάσῃ καρδίᾳ ἐλληνικῇ ἡ ἀπώλεια ἐξόχου Ἑλλήνου. Διότι ἐξοχος Ἑλλήν ἦτον ἀναντιρρήτως ὁ Χαρίλαος Τρικούπης καὶ τὸν τίτλον τοῦτον, ὃν δὲν ἠμυρσθήτησεν οὐδ' ἡ πολιτικὴ ἐμπάθεια, ὅτε ἐξῆλθε, οὐδεὶς θ' ἀμφισβήτησεν αὐτῷ νῦν, ὅτε ἐκλείπει τοὺς κεκμηκότας ἐκ τῆς πάλης ὀφθαλμούς. Καὶ αὕτη ἡ «μεγαλομανία», ἥτις προσήφη αὐτῷ ἐνίοτε, τί ἄλλο ἦτον, ἢ ἐνταῖς φιλοπατρίας, ἀμέτρου ὑψηλῇ ἀντίληψι τῆς παρελθούσης δόξης καὶ τῆς μελλούσης ἀποστολῆς τῆς Ἑλλάδος; Ὡς τοῦ Σπυριδωνος Τρικούπη, ἀνεψιὸς ἐκ μητρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου Μυροκοροδάτου, πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατρίδος προωρίσθη παιδιόθεν ὡς πρὸς λειτουργίαν ἱερὰν. Διδάσκαλον ἐπιφανῆ ἔσχε τὸν πατέρα του καὶ σχολεῖον μέγα, μετὰ θεωρητικὰς ἐν Πανεπιστημίοις σπουδὰς, τὸν δημόσιον τῆς Ἀγγλίας βίον. Ἐνῶ συνήθεις ἀκόλουθοι πρεσβειῶν τὴν φιλοδοξίαν των περιώριζον εἰς τοὺς ἐν ταῖς αἰθούσαις χορευτικούς θριάμβους, ὁ Χαρίλαος ἀνεγίνωσκεν, ἠκροῶτο, παρετήρη. Ἐποῖτα εἰς τὰς βιβλιοθήκας συχνότερον, ἢ εἰς τὰ θέατρα καὶ παρηκολούθει, ὡς ἀληθὲς ἐντὺρρημα πνεύματος, ἐν ταῖς Βουλαῖς τὴν πάλιν τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων ιδεῶν καὶ τὰς μεταρρυθμιστικὰς ἐφόδους ῥητόρων οἷοι ὁ Γλάδστων καὶ ὁ Κόδεν καὶ ὁ Βράιτ κατὰ πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν καθεστῶτος, οὗ ὑπέρμαχοι ἦσαν οἱ Δέρβοι καὶ οἱ Δισραέλαι. Τότε, κατὰ τὰ ἔτη τῆς φιλομαθοῦς καὶ μελετητικῆς νεότητος, ἐταμίευσεν τὸν θησαυρὸν τῶν πικρῶν γνώσεων, ὅστις βραδύτερον ἐκίνει εἰς ἄμφος τοὺς εἰδικούς ἀνδρας, πρὸς οὓς περιήρχετο εἰς ἐπαφὴν, ἢ ἐμπιστοσύνην ὃ' ἦν ἐνέπνεεν, ἦτον ἐκτοτε τότε, ὥστε τριακοντούτης μόλις, ἀνακληθέντων ὑπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1862 τῶν πρέσβων, ἐπεφορτίσθη νὰ διεκχεύῃ ὡς ἐπιτετραμμένος ἐν Λονδίνῳ τὰς διαπραγματεύσεις περὶ προσαρτήσεως τῶν Ἰονίων Νήσων. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκείνης δοκιμασίας ἐφωράθη διπλωμάτης ἄρτιος, κινούμενος ἀβιάστως ἐπὶ ἐδάφους ὀλισθηροῦ καὶ συναισθανόμενος ἰδίως ζωηρότατα ὅτι ἡ ἀξιοπρέπεια τῶν τρόπων, ἡ ἀποφυγὴ πάσης ταπεινώσεως ἐπιβάλλεται κατὰ μέγιστον λόγον εἰς τοὺς ἐκπροσωποῦντας κράτη μικρὰ καὶ ἀσθενῆ. Ὡς ῥήτωρ ἠκούσθη τὸ πρῶτον ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει πραγματευόμενος τὸ περὶ τῆς Ἐκκλησίας ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, ἡ ἐκλογὴ δὲ τοῦ σοβαροῦ θέματος ἐξέπληξεν οὐχ ἥττον, ἢ τὸ ξενίζον ἐτι τῆς προφοράς. Ἡ ὀριστικὴ περίοδος τοῦ σταδίου τοῦ Τρικούπη ἤρξατο ἀπὸ τοῦ 1882, ἀφοῦ ὁ θάνατος ἀπεμάκρυνε τῆς σκηνῆς ἀνταγωνιστὴν οἷος ὁ Κουμουνδούρος. Διετέλει τότε εἰς τὸ κατακό-

ρυφον σημεῖον τῆς δημοτικότητος καὶ τῆς μεγαλουργοῦ ζήσεως. Ἐπεισὸδιὰ τινα, ἡ ἐνοπλος ἀπὸ κρουσῆς τουρκικῆς ὑπερβάσεως τῶν συνόρων ἐν Καρχηλὶ Δερβέν, ἡ ἀποστολὴ τῆς ἐλληνικῆς μοίρας εἰς Ἀλεξανδρίαν, εἶχον ἐξεγείρει ὑπὲρ αὐτοῦ ἀνὰ μέσον τοῦ δούλου καὶ τοῦ ἐν τῇ διασπορᾷ ἐλληνισμοῦ ἐνθουσιασμόν, οὗ οὐδεὶς ἀπέλαυσε πρότερον Ἑλλήν πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ οὐ οὐδεὶς θ' ἀπολαύσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον. Καρδίαι ἀποξενωθείσαι ἀνθερμαίνοντο καὶ συνεσφίγγοντο χαλαρωθέντες δεσμοί. Οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνες ἐσεμνύνοντο βλέποντες προϊστάμενον τῶν ἐθνικῶν πραγμάτων πολιτικόν, περὶ οὗ οἱ μέγιστοι πολιτικοὶ τῆς Εὐρώπης, ὁ Σχλισβούρης, ὁ Φραισσινέ, ὁ Καλνὸ-κνης, ὁ Κρίσπης, ὠμίλου ὡς περὶ διαπρεποῦς διωτέχνου. «Τιμῶμεν τὸν Τρικούπην (ἔλεγεν ὁ Στέφανος Ράλλης ἐν τῇ συμποσίῳ τοῦ Λονδίνου) ὡς οἱ Ἀγγλοὶ ἀνευ κομματικῆς διακρίσεως τιμῶσι τὸν Γλάδστων». Καὶ ὁ πανελλήνιος πολιτικὸς ἀνὴρ ἐπραττεν ὅ,τι δυνατόν, ὅπως κρατύνῃ τὸ πανελλήνιον φρόνημα. Ἀπειάλει αὐτὸν τὸν «ὑπῆρέτην, οὐ μόνον τοῦ κράτους, ἀλλὰ τοῦ ἐλληνισμοῦ», ὑπεμνήνηκε ὁ εἰς τὸν διαδόχον ἐνηλικιούμενον ὅτι, πλὴν τῶν «ὑπηκόων νόμων», εἶχε καὶ «ὑπηκόους καρδίας». «Ὅ,τι ἄριστον παρήγαγεν ἡ Ἑλλὰς ἐν τοῖς γράμμασιν, ἐν ταῖς ἐπιστήμασι, ἐν ταῖς τέχναις ὤμνουν εἰς τὸ ὄνομα του, ἐπὶ ἔτη δ' ὅλα οἱ ἀξιωματοὶ κάλαμοι, ἡνωμένοι εἰς ἀδιάσπαστον δέσμην, ὑπερμαχούν ἐκθύμως τῆς πολιτικῆς του. Φερόμενος ὑπὸ τῆς πανελληνίου ἐμπιστοσύνης, ὁ Τρικούπης συνέλαβε τότε εὐγενὲς ὄνειρον. Ἡθέλησε νὰ ἐκνορθώσῃ, ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν, τὰς ὀλιγαρχίας δεκαετηρίδων καὶ νὰ καταστήσῃ τὴν Ἑλλάδα πρότυπον πεπολιτισμένου βασιλείου καὶ συγχρόνως ἰσχυρὸν κέντρον ἐθνικῆς δράσεως ἐν Ἀνατολῇ. Πρὸς τὴν σπρῶσιν ὁδῶν καὶ σιδηροδρόμων ἐβλινε παραλλήλως ἡ μέριμνα περὶ συντάξεως τοῦ στρατοῦ καὶ ἀποκτήσεως στόλου. Ἡ τόση σπουδὴ, ὑπερτιμῶσα ἔστιν ὅτε τὰς οικονομικὰς δυνάμεις τοῦ τόπου, ἐπόμενον ἦτον νὰ φέρῃ ἐξάντλησιν τινα. Ἀλλ' ἄκαρπος δὲν ἀπέβη οὐχ ἥττον ἢ ὑπὲρ τῆς παντοίας προαγωγῆς τοῦ τόπου μέριμνα.

Ὁ θάνατος τέλος ἔφερε τὴν αἰωνίαν γαλήνην καὶ ὁ ἀκαταπόνητος ἐργάτης ἀνεπαύθη, μὴ ἐπιτελέσας τὸ ἔργον, εἰς ὃ ἀφιέρωσε τὸν βίον του, τώρα δὲ μόλις ἀναμετρώμεν καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τὸ κενόν, ὅπερ καταλείπει. Ὅμοιαν πολιτικὴν δύναμιν δὲν θά πλάσωμεν ἐκ τοῦ διαθεσίμου ὕλικου καὶ Τρικούπην δὲν θά ἰδῇ πλέον ἢ καθ' ἡμᾶς γενεά. Τὸ αὐτὸ σῶμα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐφαρμόσῃ δι' ἄλλων προσώπων. Θάπτον ἢ βράδυνον ἢ κληρονομικὴ ἀρχή, ἐκοῦσα ἄκουσα, θ' ἀναγκασθῇ ν' ἀναλάβῃ κάποιον καὶ εὐθύναν καὶ νὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἑλλάδα ὡς κυβερνῶνται πᾶσαι αἱ βασιλευμέναι χώραι τῆς Ἡπείρου. Ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἐθαύμασεν ἐπὶ πολὺ τὸν Τρικούπην, θά κατεθλίβῃ, δὲν ἀμφιβάλλομεν, καὶ ἐκ τοῦ θανάτου καθ' ἑαυτὸν καὶ ἐκ τῶν περιστάσεων, ἐν αἷς ἐπῆλθεν ὁ θάνατος, θά σκεφθῇ δὲ βαθύτερον ἐπὶ τῶν ἀφορμῶν, ὧν ἐνεκεν ὁ ἐπιφανέστερος τῶν ἀπὸ τριακονταετίας Ἑλλήνων πολιτῶν ἐσβέσθη μακρὰν τῆς πατρίδος καὶ ὑπὸ τὸ βάρος ἀποτυχίας. Ὅλιγοι ἡγεμόνες νύ-τυχῶσαν ν' ἀποκτήσωσι τοιοῦτον σύμβουλον καὶ ὁ σύμβουλος αὐτοῦ κατηναλώθῃ ἐπὶ ματαίῳ. Ὅμοια πειράματα δι' ὑποδεστέρων ὁργάνων θά παρίτενον ἀνωφελῶς τὴν κακοδαιμονίαν τοῦ

— Διατρίβει ένταυθα άφικόμενος έκ Θησών ο κ. Έπαμ. Δημητρίου πρώην βουλευτής.

— Έν Ιωαννίνους έτελέσθησαν τή 31 Μαρτίου έν μέσω των εύχων πολυπληθών φίλων και συγγενών οι γάμοι του έκ Συρράκου κ. Ιωάννου Κ. Σιάμου μετά της δεσποινίδος Άφροδίτης Εύθ. Κισσέ. Τους στεφάνους άντλήαζεν ο κ. Ιωάννης Χαντέλης εύλογούντος του σεβ. Μητροπολίτου κ. Γρηγορίου. Εύχόμεθα εις τό εύάρμοστον ζεύγος βίον μακρόν και εύδαίμονα.

— Διατρίβας ένταυθα χάριν των Όλυμπιακών αγώνων άνεχώρησεν εις Κων)πολιν μετά της αξιοτίμου κυρίας του ό αυτόθι έν τῷ έμπορίῳ διακρινόμενος Ήπειρώτης έκ Φραστανών του Πωγωνίου κ. Ν. Πανταζόπουλος.

— Άνεχώρησεν εις Γρεβενά ο κ. Αρ. Μίσιος φοιτητής και εις Τρίκαλα ο κ. Π. Κύρος.

— Άνεχώρησεν εις Ρωμουνίαν ο κ. Γ. Βουλόδημος, εις Θεσσαλίαν ο εις Σοποτσελίου κ. Ι. Παλαιόπουλος, εις Άλεξανδρείαν ο έκ Άνω Σουδενών φοιτητής κ. Μιχ. Τσατσάνης, εις Άρταν ο κ. Άντ. Γαρουφαλιάς, εις Θεσσαλονίκην ο Τσερβαρίου φοιτητής κ. Ι. Τότσκας, εις Μασσαλίαν ο κ. Δ. Κάφετας, εις Ήεροχόριον ο κ. Στέργιος Βασιώτης έκ Βωβούσης.

— Άφίκετο έκ Σμύρνης ο κ. Δ. Βουκαλίδης έκ Ρωμουνίας και άνεχώρησεν εις Τζονδήλαν του Ζαγορίου οι κκ. Χρ. Κωνσταντίνου, Ν. Γεωργίου, Άθ. Άλεξίου και Γ. Κοντογιάννης, έκ Καΐρου δι' Όστανίσταν οι κκ. Λάμπρος Μιχαήλ, Άθ. Νικολάου, Π. Κοντός και Παναγ. Μιχαήλ, έκ Άλεξανδρείας δε διά Σοποτσελίον ή κ. Έλένη Τσάτσου, έκ Κωνιπόλεως διά Πρέβεζαν ο κ. Νέστωρ Γεωργίτσας, έκ Τσαρκωβίτσας δε και άνεχώρησεν εις Ξάνθην ο κ. Άναστ. Βασιλείου.

— Άνεχώρησεν επανερχόμενος εις Κων)πολιν ο κ. Β. Δασίρης. Μετέβη δε εις Ιωάννινα δι' όλίγας ήμέρας μετά της κυρίας του ο κ. Α. Σούρας.

— Διέτριψεν ένταυθα χάριν υποθέσεων του άφικόμενος έκ Μεσολογγίου ο κ. Π. Μπέτζας.

— Άνεχώρησεν εις Καρδίτσαν παρά τοις συγγενέσιν αυτού ο φίλος κ. Ι. Γατσόπουλος φοιτητής της Ιατρικής.

— Έκ Δάδανης του Πωγωνίου άφίκετο ο κ. Β. Τάτσας όστις, ως διηγείται εις τους φίλους συμπατριώτας, άνεχώρησεν εκείθεν φεύγων την καταδίωξιν των κ. κ. Παπαδοπούλων δι' άνυπαρκτον χρέος. Περί τούτου εδόθη ήμιν και διατριβή ήν δημοσιεύομεν εις επόμενον φύλλον.

— Ο φίλος κ. Σπ. Μάζης γραμματεύς της νομαρχίας Μεσολογγίῳ διελθών της εορτής του Πάσχα και των Όλυμπιακών αγώνων παρά τη σεβαστῇ αυτού μητρί άνεχώρησεν επανρχόμενος εις Μεσολόγγιον λίαν εύχαριστηθείς και έκ της φιλικῆς περιποιήσεως του κεινού φίλου κ. Γ. Μαυρογέννη.

— Άφίκετο έκ Ιωαννίνων ο κ. Ίω. Ντισίδης έμπορος, έκ Πατρών ο κ. Ζώγκος έκ των εταίρων της έπωνυμίας Ζώγκος και Μπαζάκης Έκ Κων)πόλεως δε διατρίβει ένταυθα ο κ. Κωνστ. Σαχίνης.

— Άνεχώρησεν εις Βώλον ο κ. Διομ. Χρονίδης επί τινας διατρίψας ένταυθα και ο κ. Ν. Σαλαμάγκας.

— Άφίκετο έκ Ρωμουνίας ο κ. Ν. Βαρούτας.

— Επειδή ο Κώστας Λιάστας έκ του χωρίου Σκλήθανης, αναστήματος μετρίου ηλικίας 38 ετών κατηγορούμενος επί τῷ φόνῳ του συγχωριανού του Μητρού Διζούνη, και κηρυχθείς παρά του δικαστικού συμβουλίου ένοχος κακούργηματος, φυγοδικεί, μη εμφανισθείς εισέτι ενώπιον της δικαιοσύνης, παρέχεται αύτῷ, και 10 ήμερος προθεσμία, όπως ύπακούουν εις τόν νόμον, παρουσιασθῇ εις τό δικαστήριον Ιωαννίνων, άλλως, θεωρούμενος ως μη ύπακούων εις τόν νόμον, θέλει στερηθῇ των πολιτικῶν αυτού δικαιωμάτων, θα δικασθῇ ερήμην και θα κατασχεθῇ ή περιουσία του, χωρίς να έχη τό δικαίωμα άγωγῆς περί τούτου.

— Ο φίλος και συμπατριώτης κ. Δημ. Παπαδόπουλος έσχε τό άτύχημα να κηδεύσῃ μετά πολυήμενον νόσον τήν νεαρὰν αυτού σύζυγον Όλυμπιάδα, θγατέρα του έκ Κορυτσάς κ. Ι. Μάνου. Τῆς επιστήμης αἱ περιβάλλεις έν Κερκύρα και έν Αθήναις δέν έσχυσαν να αποτρέψωσι τό σκληρόν του θανάτου όρέον όπερ ήνοιξε νέαν πληγήν έν τη καρδίᾳ τῷ συζύγου και των γονέων ους πάντας έκ καρδίας συλλυπούμεθα.

— Πάσχων πρό τινος μετέβη πρό έδδομάδων εις Τσαρπλανά του Πωγωνίου ο Σταύρος Μπρισίμης όπου και έτελεύτησε αφήσας λύπην εις τους οικείους, αδελφούς και λοιπούς αυτού συγγενείς. ους και συλλυπούμεθα.

ΔΗΜ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Δικηγόρος

10 όδός Βαλτετσίου 10

(Έργάζεται παρά τῷ κ. Εύταξίᾳ)

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΝΟΥΛΗΣ

Ίατρός

Λέχεται ασθενεΐς ώρα 8—9 π. μ. και 2—3 μ. μ

Όδός Χαλκοκονδύλη 40.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΑΔΑΜ

Υπαρξίς νεαρὰ άκόμη, και πλήρης δράσεως, πλήρης αγάπης προς τους οικείους της, και προς την θρέψασαν αυτόν πατρίδα Κορυτσάν, ο Γεώργιος Α. Αδάμ εξέλειπεν περί τὰ μέσα του παρελθόντος μηνός έν Σιβίη έλ Κόμ της Αιγύπτου.

Υπαρξίς ήτις ήδύνατο να φανῇ άκόμη περισσότερο ώφέλιμος εις τους οικείους και την αγάπῃν του πατρίδα, άφηρπάγη άσπλάγχχνως έκ των κόλπων της οικογενείας του από τό σκληρόν του θανάτου όρέπανον, του σκληρού τούτου γέροντος όστις έμεινεν άκχμπος πρό των κοπετών και των θρήνων της νεαρῆς άκόμη συζύγου του δυστυχούς Γεωργίου, και πρό των παρακλήσεων του αδελφού και των συγγενών του μεταστάντος. Υπαρξίς ήτις μέχρι της προτελευταίας του θανάτου της ουδεμίαν εδίδεν ύπόνοιαν εις τους περί αυτήν, ότι έμελλε τόσον ταχέως να τους αφήσῃ, αποστερούσα οὕτω αυτούς προσφιλεστάτου συζύγου, αγαπητού αδελφού, συγγενούς και πολυτίμου πατριώτου. Υπαρξίς ήτις άκόμη περισσότερο ήδύνατο να φανῇ ώφέλιμος εις την βαρυπενθούσαν πατρίδα του την από τριών μόλις μηνών άρκετά δοκιμασθείσαν διά της άπωλείας τριών προσφίλων τέκνων της του Ι. Μπάνκα, του Θ. Αδάμ και του Γ. Αδάμ. Θρηνεΐ σήμεραν ή Κορυτσά τρία από τὰ πλέον φιλόστοργα τέκνα της, τὰ όποια ως ύπογραμμών του βίου των έθεσαν τό πῶς και κατὰ τίνα τρόπον θα ήδύναντο να φανῶσι πλέον χρήσιμα εις την θρέψασαν αυτούς πατρίδα, ήτις εύγνωμονούσα, και δικαίως, κατατάσσει αυτούς εις τόν εύρυν κατάλογον των εύεργετών της. Κλαίει και θρηνεΐ ή δυστυχῆς σύζυγός του, ο αγαπητός αδελφός του, οι άνεψιοί του και ή λοιπή οικογένειά του, ήτις άπωλέσασα πρό δύο μόλις μηνών και έτερον μέλος της, τόν Θωμάν Αδάμ στερεΐται σήμεραν και του δυστυχούς Γεωργίου.

Έμελλε λοιπόν εις μίαν στιγμήν να άπωλεσθῇ ο Γ. Αδάμ, ο πλήρης δράσεως και ζωῆς, ο άκάματος εργάτης, ο μόλις τό 42ον έτος της ηλικίας του άγων, άφίνων οὕτω μέγιστον κενόν έν τη οικογενείᾳ του, και έν τη πατρίδι του ήμιτελές δε καταλιπών τό σχέδιόν του, τό όποιον από μικρῆς έτι ηλικίας είχε συλλάβει!

Ο Γ. Αδάμ, έγεννήθη έν Κορυτσᾷ κατά τό 1855 έκ γονέων πτωχῶν μέν αλλά τιμιωτάτων και εύσεβεστάτων οἱτινες έπορίζοντο τά προς τό ζήν διά της έντίμου εργασίας των. Νήπιον άκόμη έστερήθη του πατρός του Άναστασίου, του μόνου στηρίγματος της οικογενείας, καθ' ότι οι δύο μεγαλύτεροι αδελφοί του ο Θωμάς και ο Διονύσιος μόλις τότε ήγον ο μέν τό 6ον ο δε τό 4ον έτος της ηλικίας των. Η μήτηρ των Σοφία, γυνή δραστηρία, μόλις ήδύνατο εργάζομένη να επαρκέσῃ προς συντήρησιν των μικρῶν τέκνων της. Δικαιεαετής γενόμενος αποπερατώσας τό τότε ύπάρχον ελληνικόν σχολείον της πατρίδος του Κορυτσάς, μετέβη εις Σιβίλ έλ Κόμ της Αιγύπτου, όπου πρό έτών είχαν μεταβῇ και οι πρεσβύτεροι αδελφοί του, οἱτινες τυχόντες πατρικῆς περιθάλψεως παρά των εκεί αποκαταστημένων τότε, Σωτηρίου και Δημητρίου Α. Νάτση, ήδυνήθησαν έν τῷ μεταξύ, έχοντες συνεργόν προς τη τιμιότητι την τύχην και τό έμπορικόν πνεύμα, να ανακτήσωσι κεφάλαιον ίκανόν, ίνα δύνανται να έμπορεύωνται, και εργάσθῃ μετ' αὐτῶν, ιδίως δε μετά του πρεσβυτέρου, του πολυκλαύτου Θωμά, μέχρι τέλους του βίου του. Ο θάνατος του αδελφού του Θωμά επέδρασεν ολεθρίως επί της άνθηρᾶς μέχρι της ήμέρας εκείνης υγείας του. όλίγας ήμέρας μετά τόν θάνατον αὐτοῦ προσεβλήθη υπό ήμιπληγίας ήτις παρήλθε μη καταλιπούσα οὐδέν ίχνος διαβάσεως. Δευτέρα όμως προσβολή έμελλε να επιφέρῃ τό μοιραϊόν αὐτοῦ τέλος, ενώ προτοιμαζέτο όπως μετά της οικογενείας του και των τέκνων του αδελφού του Θωμά, μεταβῇ εις την πατρίδα του Κορυτσάν, την όποιαν τόσον ήγάπησεν. Όσει προβλέπων τόν τόσον πρόωρον και αἰφνίδιον θάνατόν του, καθ' ο άτεχνος, πρό δύο άκόμη έτών, είχε προτοιμασει την διαθήκην του, εκφράζων δι' αυτής την

τελευταίαν του θέλησιν, και όρίζων έκτελεστάς αυτής τους δύο αδελφούς του Θωμάν και Διονύσιον, έκ των ο πρώτος μοιραίως προηγήθη αὐτοῦ εις τόν θάνατον.

Διά της διαθήκης του έκ της περιουσίας του, συγκεκριμένης έκ 7,000 λίρῶν άφίνει 1,000 λίρας εις την δυστυχῇ χήραν του Αθηνάν, έκτός της προσήκούσης, εάν μείνῃ άγαμος, και 500 λίρας αν ύπανδρευθῇ, ανά 300 λίρας εις τους αδελφούς του, και εις άλλους συγγενείς δωρεῇ διάφορα ποσά έκ των 200 λίραι θα δοθῶσιν ως προΐξ εις την θυγατέρα του εξαδέλφου του Δημητρίου Νάτση, όστις κατὰ την άρχήν του σταδίου του τῷ εφάρη τόσον ώφέλιμος. Αφαιρουμένων των διαφόρων τούτων δωρεῶν του έκ του όλου ποσού των 7,000 λίρῶν μένουσιν σχεδόν 3,500 λίραι. αἱ όποιαί όρίζει να κατατεθῶν εις Τράπεζαν, έκ των τόκων δε αὐτῶν, να συντηρηθῇ έν Κορυτσᾷ Όρφανοτροφείον, τό όποιον θα άρχεταί να λειτουργῇ τότε μόνον, όταν οι έκλεσταί και ή Κοινότης Κορυτσάς, νομίσουν ότι δύναται να συντηρηθῇ τούτο έκ των τόκων, του κεφαλαίου μένοντος άθίκτου. Οὕτω ο Γεώργιος Αδάμ εξέπληρωσε τόν ιερόν σκοπόν του, τόν όποιον έκ μικρῆς ηλικίας ώνειρευέτο, και γίνεται πκτήρ των υπό της τύχης έγκαταλειμμένων ορφανῶν. Περί τοιούτων μεγάλων εύεργεσιῶν, και αν γράφῃ τις και εἴπῃ πάντοτε ύπολείπεται, εις τό να εκφράσῃ ότι θέλει να εφράσῃ. Αὐτὰ ταῦτα τὰ πράγματα λαλοῦσιν άφ' ένυτών. Αἰωνία του ή μνήμη.

N.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

ΤΖΩΝ ΜΑΚ ΔΟΥΛΛ & ΒΑΡΒΟΥΡ

Πρακτορείον Άγίων 40

Τὰ άτμόπλοια της Έταιρίας ταύτης, τὰ όποια τοσούτον εύεργετικά γίνονται εις τους Ηπειρώτας προσεγγίζουσι διά της έβδομάδος, εκάστην Κυριακήν και εκάστην Πέμπτην εις τὰς 6 ώρας Δέχονται επίβας διά Κωνσταντινούπολιν, Σμύρνην, Κρήτην, Θεσσαλονίκην, Άλεξανδρείαν και δι' άλλην την Έλλάδα. Εις Κέρκυραν μεταβίβασις εις άλλο άτμόπλοιον (Άκτιμάς) δέν θα γένηται. οι επίβασται θα αναχωρώσι κατ' εύθειαν διά Πειραιᾶ και θα φθάνωσι διά του Ισθμού της Κορίνθου δέκα οκτώ ώρας ταχύτερον των άλλων άτμοπλοίων, και οὕτω, οἱ μόνον συντομεύουσι κατὰ πολὺ τό ταξείδιον αλλά αποφεύγουσι και τόν γύρον της Πελοποννήσου και τόν επικίνδυνον Κάβο Μαλιζι. Έκ Πειραιῶς αναχωρεΐ τό άτμόπλοιον εκάστην Τρίτην εσπέρας και εκαστον Σάββατον πρωί. Και εις τους Άγίους 40 εύρίσκουσι πάντοτε άγωγιάτας και μάλιστα περισσοτέρους από άλλας ήμέρας. Οι ναῦλοι συγκαταβατικοί. Οι επίβασται θα έχωσιν, ως γνωστόν, πᾶσαν περιποίησιν. Αφού τειχάτας εύκολίας παρέχουσι τὰ άτμόπλοια της Έταιρίας ταύνης, έχομεν ποιεΐσθαι ότι οι επίβασται θέλουσιν έννοήσει τό συμφέρον των και έπομένως θέλουσι προτιμᾶ χάριν αὐτοῦ του συμφερόντος των τὰ άτμόπλοια της Έταιρίας ταύτης.

Δρ Β. Δ. ΡΕΚΚΑΣ

χειρουργός

του Αυτοκρατορικού νοσοκομείου Χαμιδιέ
ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ

Αρχαίος βοηθός της Χειρουργικῆς Κλινικῆς Αθηνῶν παρά τῷ άειμνήστῳ καθηγητῇ Θ. Αρεταίῳ έ-Παρισίοις δε, επί μακρόν χρόνον τελειοποιήσας επί τῇ χειρουργικᾷ, γυναικολογικᾷ και άφροδισια νοσήματι.

Αἱ έγχειρήσεις πᾶσαι έκτελοῦνται παρ' αὐτοῦ δι' άσηψίας και άντισηψίας και διά γενικῆς ή τοπικῆς αναισθησίας κατὰ τὰς νεωτάτας και τελειοτάτας μεθόδους.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Τὸ επί της οδοῦ Ίπποκράτους γνωστόν Έστιατόριον ή Α' Ακαδημία ήνεώχθη υπό του ρέκτου και περιποιητικωτάτου κ. Γ. Καλαφάτη Δευκαδίου. Έν αὐτῷ ή άκρα περιποίησις και καθαριότης άμιλλᾶται πρό τὰ καλῆτερα των Αθηνῶν έστιατόρια. Συνιστάται τοῖς φοιτηταῖς.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ο κ. Κωνσταντίνος Τσουκαλέλης έγκαταστάνας εις Αθήνας πωλεί την έν Ιωαννίνους οικίαν του καίμενην εις την φραιστέραν συνοικίαν και θεαματικωτάτην τοποθεσίαν, διά πλείονας πληροφορίας άπευθυντέον παρά τῷ ιδιοκτήτῃ έν Αθήναις οδός Ντέκα αριθ. 7 παρά την Μητρόπολιν.